

*Tenen tiden woende een hertoge
 Die van gheslachte was hoghe
 In Lemborch ende was Otte ghenant;
 Hi was here over al tlant
 Van Limborch, machtich ende coene,
 Soe dat men van sinen doene
 Sprac over al die werelt wiit...*

(*Roman van Limborch*, boek 1, vs. 31-37)

In Limburg woonde er eens een hertog die Otto heette en die uit een machtig geslacht stamde. Hij heerste over heel Limburg. Hij was zo machtig en dapper dat er in de hele wereld over hem gesproken werd. Hij blonk uit in toernooien en ook van jagen hield hij veel.

Op een prachtige lentemorgen besloot de hertog in een opwelling dat zijn twee kinderen, Heinric en Margriete, mee mochten gaan jagen. Maar de twee hadden nauwelijks ervaring en Margriete raakte verdwaald in het bos. De jonkvrouw doolde eenzaam rond: ze was bedroefd en in tranen. Ze wist niet waarheen te rijden. Ze kon zichzelf niet oppeppen want ze voorzag dat ze in het woud ten onder zou gaan tussen de angstaanjagende beesten. Ze riep tot God: "Genadige God van het hemelrijk, ontferm U over mij met Uw welwillendheid, en zorg dat ik binnenkort weer blij kan zijn! Deze paden zijn verschrikkelijk eng en ik weet niet waar ik heen moet rijden. Het wordt overal donker en de nacht overvalt mij." Tranen liepen over haar wangen. Het verliep helemaal niet naar haar zin. Nergens hield ze halt, maar reed steeds dieper het woud in, totdat haar paard niet verder kon. Toen steeg ze af en ging op de grond zitten. Heel zielig beklagde ze haar ellende en haar verdriet. Ze kon het niet meer aan.

Plotseling zag ze een woeste beer heel hongerig op haar afkomen. Het meisje smeekte Onze Heer om hulp en vluchtte een boom in. De beer viel het paard aan en hij greep het met zijn klauwen in de flank. Hij trok hem de ingewanden uit het lijf en at ze met veel genoegen op, want hij had grote honger. Hij liet er nauwelijks iets van over en keerde terug naar het woud.

Het meisje kwam uit de boom en riep geëmotioneerd tot God: "O volmaakte God van het hemelrijk, verlos mij binnen de kortste tijd van mijn ellende! Barmhartige God, machtige Heer!"

Biddend en huilend bracht Margriete de nacht door. Toen het eindelijk weer dag was, zag ze een koopman naderen. Ze wist niet dat hij net daarvoor door een roversbende was overvallen. De man had alles verloren waarvoor hij zijn hele leven had gewerkt...

Toen Margriete de koopman zag aankomen kreeg ze een beetje hoop. Ze dacht bij hem meer op haar gemak te kunnen zijn en misschien kon hij haar helpen de weg terug te vinden. Ze riep uit volle borst: "Goede man, kom naar dit meisje dat meer te klagen heeft dan u, wees daar maar zeker van." Maar de man, die haar vanuit de verte zag, meende eerst dat ze een hoer was. Hij

dacht bij zichzelf: "Er valt niets te winnen bij dwaze vrouwen." Hij zei: "Jonkvrouw, mij kunt u niet opvrolijken. Ik verkeer in diepe ellende."

Toen barstte het mooie meisje in tranen uit en zei: "Mijn God, heer, u mag niet denken dat ik naar seks verlang. Tot mijn ongeluk kwam ik hier terecht. Ik ben verdwaald. Ik weet niet hoe." En pas toen kon de goede man het meisje echt goed zien. Ze klaagde zo ontroerend over haar dwaaltocht en haar ongeluk en was over dat alles diep bedroefd. De goede man vergat zijn eigen leed door het verdriet van deze jonkvrouw. Hij vond haar bijzonder schoon. Hij zei: "Jonkvrouw, God moge u helpen. Hoe bent u in dit woud terecht gekomen? De Heilige Geest moge mij bijstaan, hierover ben ik toch zeer verwonderd. U ziet er edel en rijk uit, en van hoge afkomst. Heeft een of andere man u ontvoerd uit het huis van uw vader? Zo ja, dan is hij nog slechter dan Judas, de verrader van God." Het meisje zei: "Nee, dat is het niet."

Margriete legde uit wat er was gebeurd en ze besloten samen verder te reizen, op zoek naar het Limburgse hof. Verderop in het bos kwamen ze bij een kapel, waar ze nieuwsgierig binnen gingen. Tot hun verbazing waren er twee lijken opgebaard, naast een welgedekte tafel. Margriet was doodsbang, maar liet zich door de koopman toch overtuigen iets te eten en te drinken. Maar toen ze even later in het bos geluiden hoorden, vluchtten ze weer het woud in. De kapel werd gebruikt door een bende moordenaars. Ze waren op het nippertje aan hen ontsnapt.

De volgende morgen leek er dan toch een goed einde te komen aan dit bange avontuur. De twee zagen een wagen komen aanrijden met daarop een groep jonkvrouwen. Ze werden begeleid door ridders en schildknapen te paard, die allen lustig zongen. Toen de wagen bij haar was gearriveerd, werd Margriete meteen herkend als dochter van de hertog van Limburg. Daarop mocht ze, samen met de koopman, plaatsnemen op de wagen. Na een lange rit kwam het gezelschap aan bij een prachtig kasteel. De vader van Margriete bleek de avond tevoren al zijn gearriveerd.

De tafel werd gedekt voor een prachtig feestmaal. Toen Margriete kon beginnen te eten, wilde ze nog eerst haar gebedje opzeggen. Ze begon: "Benedicite". Maar toen zag ze plotseling al die duivels wegvluchten: de dame, de hertog en hun hele gevolg stoven met veel lawaai uiteen. Ze verdwenen in het niets. Toen sloeg Margriete een kruis en zei met grote bitterheid: "O Heer God, machtige vader. Is er één vrouw die er op dit moment erger aan toe is dan ik? O Heer, ontferm u over mij in dit woud!"

Margriete was na dit duivelse avontuur een illusie armer. Ze beseftte dat ze niemand kon vertrouwen en dat de duivel met zijn verleidingskunsten overal op de loer kon liggen. Een oplossing zag ze echter niet. Samen met de koopman trok ze verder door het bos. Uiteindelijk stond ze voor een grote, onbekende zee: ze waren ver van Limburg en hopeloos verdwaald. De koopman vertrok om de weg te gaan vragen. Margriete ging uitgeput op het strand zitten...